

BÉKEHÍR

Magdolnavárosi Szent László Plébánia lapja

2003. Karácsony

7.szám

KARÁCSONY ÓTA ÉLNI ÉRDEMES

A karácsony, az esztendő legmeghittebb ünnepe a művészek ezreit ihlette alkotásra. A betlehemi születés örök témája a költészetnek, a képzőművészetnek és a zeneirodalomnak. A szent éj hangulatát idéző zenei kompozíciókat szerte a világon azok is éneklik, akik nem vallásosak. A karácsony az évnek az a napja, amikor hívők és nem hívők együtt ünnepelnek, a messzire sodródott családtagok hazautaznak, a harcoló felek fegyvernyugvást tartanak, a haragosok kibékülnek. Az ajándékozás ünnepét a fenyőfák ünnepének is nevezik. A zöld a remény színe, a tűlevelek sokasága az örömszerzés számtalan alkalmára hívják fel a figyelmet.

(folyt. a következő oldalon)

A tartalomból:

Igeliturgikus naptár • Mese a gyerekeknek • Karácsonyi elmélkedés • Templomunk klasszikus kórusának bemutatása • Interjú Bella Ferencné Erikával • Közös élményeink

Igeliturgikus naptár

Január

- 1. csütörtök: SZŰZ MÁRIA ISTEN ANYJA (főünnep)
- 4. vasárnap: VÍZKERESZT, URUNK MEGJELENÉSE
- 11. vasárnap: URUNK MEGKERESZTELKEDÉSE
- 21. szerda: SZENT ÁGNES
- 24. szombat: SZALÉZI SZENT FERENC
- 28. szerda: AQUINÓI SZENT TAMÁS
- 31. szombat: BOSCO SZENT JÁNOS

Február

- 2. hétfő: URUNK BEMUTATÁSA (ünnep)
- 10. kedd: SZENT SKOLASZTIKA
- 14. szombat: SZENT CIRILL ÉS METÓD (ünnep)
- 8. szerda: SZŰZ MÁRIA, MAGYAROK NAGYASSZONYA (főünnep)
- 25. szerda: HAMVAZÓSZERDA

A Karácsony lényege

(folyt. a címlapról)

KARÁCSONY ÓTA ÉLNI ÉRDEMES

1. Láthatóvá lett a láthatatlan Isten

Egy vallásos keresztény ember számára, túl a gyermekkori élményeken, a meghatódott pillanatokon és túl a nosztalgián a karácsony azt jelenti, hogy láthatóvá vált a láthatatlan.

Az embernek ősi vágya volt, hogy láthassa az Istent. Ezért készítette el kőből, fából a bálványszobrokat. A szellemi létezőt nem lehet ábrázolni. Karácsonykor történt meg, hogy a láthatatlan Isten látható formában eljött közénk. Amennyire teremtményi alakban kifejezhető, annyira tükrözte Jézus emberi természete az Istent.

Az első karácsonykor ezt üzenté a világnak:

„Emberek, akarjátok végre tudni, milyen az Isten? Akarjátok látni saját szemetekkel? Jöjjetek Betlehembe, hajoljatok be a barlangba, és lássátok, érintsétek, fogjátok: látni lehet az Istent!”

Hogy erre ma nincs szükség? Hát, nem épp a mai ember találta ki a jelszót: „Csak azt hiszem, amit látok”. Erre az Isten látható alakban eljön közénk a földre, hagyja, hogy testét pólyába takarják és jászolba fektessék, csak azért, hogy az emberiségnek odakiálthassa: „Ezt már csak látjátok!” A látható Isten előtt nincs többé létjogosultsága a kételkedésnek, itt már csak hinni és leborulni lehet! Most már nem kell elképzelni és szimbólumokkal ábrázolni az Istent. Az Isten olyan, amilyenek Jézus Krisztusban megjelent.

De a karácsony ennél is többet jelent!

2. Emberré lett az Isten

A karácsony üzenete az is, hogy emberré lett az Isten, a betlehemi Jézusban az abszolút szellem magára vette az emberi testet, belépett a történelmünkbe, sorstársunkként végigjárta a földi életnek az útjait. Igazán megszeretni mi csak ember tudunk, ezért lett emberré a Mindenható.

Az Úr Jézus nem csak a ruhánkat, nemcsak a szokásainkat vette fel, hanem az emberi testünket is magára öltötte.

Isten tehát nemcsak láthatóvá lett, hanem emberré is! Valóságok emberi teste, igazi emberi szeme, emberi szíve volt. Mindenestől magára vette az emberi sorsot is, a születéstől a halálig. Elfáradt, mint mi; éhezett, szomjazott, szenvedett, sőt sírt is, mint más ember. Annyira ember lett, hogy el lehetett őt fogni, véresre lehetett ostromozni, szögeket lehetett a kezébe verni és lándzsával át lehetett döfni a szívét.

Ó Uram, most már ki merem mondani, hogy soha nem kellettél az emberiségnek annyira, mint éppen ma!

Hogyha sok munkánk közepette lehanyatlik a karunk, akkor a te munkás kezedbe helyezhessük a kezünket.

Ha sok gond nehezedik ránk, akkor a te erős válladra hajthassuk le a fejünket. Ha sajogni kezd a szívünk, a szenvedés súlya alatt, akkor munkaruhád alatt dobogó embersziveden találjunk enyhülést.

3. Gyermekké lett az Isten

Ez adja a karácsonyi ünnepnek azt a sajátos kedvességet és bájt, amely egyetlen más ünnepnek sincs.

Az Ószövetség meggyőződése volt, hogy a Messiás a templom párkányáról száll le. Ha Isten, mint úr és uralkodó jött volna közénk, lehet, hogy sokan gyűlölettel fogadták volna, mint az evangéliumi példabeszéd alattvalói, akik kijelentették: „Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék rajtunk!” Ha ítélőbíróként jön közénk, rettegve menekültek volna előle az emberek. De az Isten gyermekké lett, és vajon ki fél a gyermektől?! A jászolhoz a legapróbb gyermek is oda mer menni.

Valamelyik templomban Betlehem-nézésre vitte gyermekét egy édesanya. Amikor a kicsi messziről már mindent megnézett, odasúgta anyjának: „Anyu, tegyél át a rácson, hadd menjek oda a kis Jézushoz!”

Igen, a betlehemi kis Jézustól senki sem fél:

*„Itt az Isten közel hozzánk,
Gyermekszemmel mosolyog ránk.”*

S ez az, ami miatt ma a legnagyobb szükségünk van a karácsonyra. Mert a mai ember végre nem félni akar az Istentől, hanem szeretni akarja. De lehet-e valakit jobban szereni, mint egy kisgyermeket?! Valóban, ennél nagyszerűbb formát az Isten nem választhatott volna magának, ha azt akarta, hogy szeressük.

Milyen üzenetet hordoz a karácsony azoknak, akik reménytelennek látják az életüket?

A karácsony üzenetét fogalmazta meg az egész világ előtt VI. Pál pápa, amikor az ENSZ alapításának 20-dik évfordulójára meghívták az egyesült nemzetek New York-i székházába. Fehér reverendában állt a mikrofon előtt és a következőképpen kezdte beszédét: Uraim, önök tudják, hogy én ki vagyok és ki küldött engem. Nem a magam nevében jöttem, nem a Vatikán állam szuverén uralkodójaként, hanem engem ezelőtt 2000 évvel valaki elküldött: *„Menjetek az egyész világra, és hirdessétek meg az örömhírt!”* - mondta. Végre most, kétezer éves vándorlás után úgy érzem, az egész világ képviselői előtt állok. Egy üzenet birtokában vagyok,

amelyet nekem kell továbbadnom önöknek. Ez az üzenet így hangzik: „Isten szereti az embert. Emberré lett, mert annyira szeretett bennünket.”

Ma is érvényesek ezek a szavak, mert minden ellentétes vélemény, nehézség és szenvedés ellenére is ki meri mondani a kereszténység, hogy ennek az emberiségnek van jövője.

Az elkeseredett magányos emberek, a hajléktalanok és azok számára, akik értelmetlennek érzik az életüket, mit üzen az ünnep?

Az első világháború utáni években élt Erdélyben egy Gyula Sándor nevű híres hegedűművész. A katonai szolgálata idején egy golyó találta el a balkarját, amit tőből amputáltak. Elveszítette az életének értelmet adó egyik felét, hiszen nem tudta a hegedűjét magához szorítani. Amikor felépülése után a kórházból hazatért a falujába, kivitték a temetőbe, hogy megmutassák neki a felesége sírját. Akkor úgy érezte, hogy nincs tovább értelme a létének és pontot tesz a végére. Mielőtt a végzetes lépést megtette volna, telefonon felhívta egy budapesti szállodában tartózkodó barátját, Werner Alajos atyát, hogy bejelentse szándékát. Az atya nem szólt egy szót sem, csak odahívta a telefonhoz a muzsikust és eljátszatott vele három éneket. Az első az volt, amivel Gyula Sándor annak idején szerelmet vallott a feleségének, hogy legyen tudatában, akinek az életében voltak örömteli pillanatok is, az nem mondhatja, hogy értelmetlen az élete. Aztán eljátszatta a Rákóczi indulót, hogy tudja meg, a haza neem fogja őt elfelejteni, harmadiknak pedig egy karácsonyi éneket („Istengyermek, kit irgalmad közénk lehozott...”), hogy Gyula Sándor legyen tisztában azzal, hogy amióta az Isten irgalma Jézust lehozta a Földre, azóta nincs értelmetlen élet.

Gyula Sándor nem lett öngyilkos. Fél karral, feleség nélkül, hegedű nélkül, de egész szívvel vállalni tudta az életet.

*„Szeress hát minket is, koldusokat!
Lelkünkben gyújts pici gyertyát sokat,
csengess éjünkön, s csillantsd elénk
törékeny játékunkat, a reményt.”*

*(Babits Mihály
Karácsonyi ének)*

Dr. Hajnal Róbert atya
plébános

Közösségeink

Ebben a rovatunkban havi rendszerességgel az egyházközségünkben működő egy-egy csoport életét, múltját, jelenét és jövőbeni terveit, reményeit szeretnénk bemutatni.

Ezt nemcsak mintegy érdekességképpen, újságunkat színesítő momentumként tesszük. Határozott célunk a figyelemfelhívás arra a befogadó szeretetre, amely ezekben a kis társulásokban megvan az újabb érdeklődők iránt, és a közösségeinket körülvevő kisebb-nagyobb közömbösség oldása.

Napjaink egyik legnagyobb kérdése, hogy az Istentől, embertársaitól és végsősoron önmagától egyre inkább elidegenedni látszó egyén talál-e segítő társakat benső harmóniája megtalálásához, vagy megtartásához. Egy közösséghez való tartozás érzése, az abban való tevékenységek végzése alapvető emberi igényeket elégíthet ki.

Őszintén reméljük, hogy legalább a tájékoztatás szintjén hozzájárulhatunk az egyes csoportok és a még elzárkózó egyének, illetve a csoportok közötti távolságok csökkentéséhez!

Szent László ének- és zenekar

A zene az egyik legősibb művészet. A civilizáció kezdete óta rendelkezésre állt az embereknek egyrészt maga a hang, amit az ember képes a világon egyedül tudatosan alakítani és képezni, másrészt az a számos tárgy és eszköz, amely még legegyszerűbb formájában is különböző hangok kiadására képes. A nagy világrészeken hasonló alapokkal indult a dallamsorok megjelenése. Az ősi altató és siratóének mondókák, állathívogatók egyszólamúsága a történelem fejlődése során rendkívül mély és komoly változáson ment keresztül. A vezető szólamból kísérő szólamok váltak ki és elkülönült a kizárólag énekhangból álló vokális és a hangszerekkel játszott instrumentális zene. A zene és a vallás kapcsolata ősidők óta elválaszthatatlanul forrott össze. A szertartások ünnepélyességéhez mindig hozzátartozott az a vágy, hogy más hangon és más módon szólaljanak meg az abban résztvevő emberek, mint azt átlagos hétköznapjaikon teszik.

A zsidó zenéből az óhéber zsoltározás (psalmódia) bekerült az ókeresztény, gregorián és más európai dallamkincsbe. A kereszténység megjelenésével természetesen kapcsolódott bele a keresztény istentiszteletek gyakorlatába a zene. A korai középkorban alakult ki a gregorián ének, mely az ókori népek zenei hagyományainak összefoglalója. A VII. században többszólamú kísérletek folyamán a XIII. századra fejlettebb technikához vezette (improvizált ellenpont) a zeneszerzőket, és kialakult egy

irányzat, melynek új műfajmegjelölését motettának nevezték. A XV. század körül megjelent a kottaírás, és a németalföldi iskola, mely Európában vezető szerepet töltött be homofóniára épülő stílussal, inkább kamara jellegű előadásmóddal, énekkel és hangszerekkel. Ezután újra a tisztán vokális polifónia jutott diadalra, melynek nagy mestere Palestrina.

Az előrehaladó technika maga után vonta a hangszerek fejlődését is, melynek következtében egyre különlegesebb és egyedibb hanghatások érvényesülhettek: akkordjáték, dúrr, moll hangsor - funkcionális harmóniarend. A zenei irányzatok hihetetlen sokszínűséggel tarkítva tükrözték az adott kor emberének, társadalmának gondolkodásmódját, lelkivilágát, mesterségbeli tudását, sőt a divatot is.

A zene világának szeretete mai napig is oldhatatlan vágy az emberek szívében. Nem véletlen, hogy annyi kórus működik és a divatos zenei irányzatok emberek millióit érintik meg. Ahogy azonban az élet minden területén különbséget kell tenni értéktelen és értékes között úgy a zene világa is megkívánja ezt az összevetést. Az értékes, mély lelki tartalmakat hordozó szakmailag is igényesen komponált zeneművek hallgatása és előadása természetes vágya a keresztény embernek.

Ezért alakult meg már alapítását követően plébániánkon a Szent László ének és zenekar.

Kisebb-nagyobb megszakításokkal - közel 70 esztendeje - folyamatosan szolgálja az egyház liturgiáját. Sajnos a múltból

viszonylag kevés emlék maradt ránk, azonban a hagyomány szerint rendkívül képzett tagok és karnagyok alkották az énekkart. Az 1980-as évek közepére a kórus létszáma egyre több fiatallal gyarapodott, és végül az idősebb tagok leköszönése után egy maroknyi lelkes zeneiskolás hittanos társaival együtt megalakította a jelenlegi kórus elődjét.

1988-ban vette át a kántori szolgálatot Gyarmati Tóth Tamás, aki nagy lelkesedéssel és komoly elvárásokkal valamint új tagok bevonásával alapjaiban szervezte újjá a Szt. László énekkart. Rendszeres és magas színvonalú próbák mellett az egyre inkább közösséggé formálódó kórus zeneileg is komoly fejlődésen ment keresztül. A karnagy úr működésének csúcsát az 1998. márc. 22-i hangverseny jelentette, melyen önálló előadásra került a "Jézus hét szava a keresztfán" c. oratórium. Az Ő közösségteremtő munkáját dicséri az azóta is rendszeres, hangulatos évadnyitó- és záró rendezvények, a családi adventi gyertyagyújtási ünnepség, a szabadtéri keresztút, és a majális.

Gyarmati Tóth Tamást a kötelesség a Lehel térre szólította, ám a kialakult kórus nem maradt "pásztor nélküli nyáj", mert a tagság nagy öröme plébániánk tagja Mohay Miklós zeneszerző és zenepedagógus vállalta vezetéssel járó felelősségteljes szolgálatot.

Megszólaltatjuk Palestrina, Haydn, Händel, Mozart, Liszt, Bárdos, Schubert, Kodály, és más nagy szerzők műveit.

Kórusunk kiegészül nagy tudású szólistákkal, akik nagyobb ünnepek alkalmával segítséget nyújtanak a tökéletesebb hangzás eléréséhez. Ugyanígy kapcsolódik kórusunkhoz a szinte állandó összetételű zenekar is.

Vendégszerepeltünk a Szentendrei Ferences Gimnázium jótekonysági rendezvényén, a Zoborhegy téri plébániatemplomban, legutóbb pedig Pilisszentiváni Márton napi búcsún működtünk közre.

Pályázaton elnyert összeggel sikerült a saját hangszereket is beszerezni, így a kórusunk rendelkezik nagybőgővel és üstdobokkal, a természetesen mindig rendelkezésre álló orgona mellett.

Darnyi Erzsébet
Szolnoki János

Gyerekeknek...

Jeremiás bácsi

(folytatás)

- Nem, egyik sem. És ne csodálkozz, hogy nem ismered. Ez itt az **Adventi Erdő**.
- Hát az meg mi?
- Olyan erdő ez, Andris, hogy ezen az erdőn mindenkinek át kell menni és akkor az ember találkozik Valakivel.

Ez elég érthetően hangzott, de Andris mégsem értett belőle egy kukkot sem és főleg azt nem tudta, hogy mit csináljon. Ezért zsebre dugta a kezét, mert akinek semmi nem jut az eszébe és akinek nincs egyetlen értelmes gondolata sem, annak zsebre kell dugni a kezét. Mindenki így csinálja ezt, de nem mindenkinek használ. Andrisnak azonban most használt, mert Jeremiás bácsi megkérdezte:

- Mi van a kezében?

Andris elővette a csokoládét, amit édesanyja dugott a zsebébe és azt mondta:

- Ha elfáradsz kisfiam vagy ha félsz egyedül, akkor vedd elő a csokoládét és nem csak a szádban lesz édes, hanem a szívedben is, mert eszedbe jut édesanyád és akkor már nem vagy egyedül. És eszedbe jut, hogy édesapád küldött az útra és akkor már fáradt sem leszel...

- Okos dolog - mondta Jeremiás bácsi -. És az még okosabb, hogy az ember valakivel találkozik, akkor kínálja meg a csokoládéjával, mert édes lesz a jótett is, amit végzel. Mid van még?

Andris zsebében mindig volt mindenféle. Kotorászott.

- Van egy gyertyám - mondta.

Jeremiás bácsi megint valami különlegeset mondott:

- A gyertya világít az ember szemének. A szívének meg az világít, ha arra gondol, akit szeret. Megmutatja neki, merre menjen! Okos dolgok ezek. Az Adventi Erdőn csak úgy tudsz átmenni, ha veled van a jótett édessége és a szívednek világító emlékezés. Így jutsz el ahhoz, akivel találkoznod kell.

Andris majdnem közbeszólt, hogy az a Józsi bácsi, de aztán mégsem mondott semmit.

- És akkor szeretnék ott lenni melletted - mondta az öreg -, hogy lássam az arcodat! Mert csillog majd a szemed és ragyog az arcod a boldogságtól, amiért legyőztél minden akadályt, vállaltál minden áldozatot és mindvégig kitartottál. Akkor, ott, nagyon boldog leszel. Gyere, menjünk!

Mentek. Andris tudta, hogy Jeremiás bácsi nem beszél fölöslegesen. És most már együtt fognak menni. Közben majdnem sötét lett, de Andris kezében ott égett a gyertya, a szívében pedig az édesapja arca világított. Tudta, hogy az erdőn végig fog menni és a küldetést teljesíti. Azért mégis megkérdezte:

- Meddig kell menni?

- A közepéig, Andris. Éppen a közepéig. A nyúl is meddig szalad befelé az erdőbe? Hát a közepéig! Mindenkinek a közepéig kell menni. Mert neked éppen annyit kell dolgoznod másokért, mint amennyit mások dolgoznak teérted. Neked éppen annyira kell szeretned másokat, mint ahogyan téged is szeretnek. Te sem ajándékozhatasz kevesebbet, mint amennyit neked ajándékoznak. Csak így lesz szép a karácsony.

Turcsik György: Adventi mesék

Közös élményeink

VÁCI KIRÁNDULÁSUNK

November 8-án, kilenc órakor gyülekeztünk a Béke téri templom előtt. Innen a közeli Rákosrendező pályaudvarra sétáltunk, ahol rövid egyeztetés után megvásároltuk a jegyeket. A vonatúton reggelizéssel, fényképnézegetéssel és autós-kártyázással foglaltuk el magunkat. Megérkezvén Vácra - rövid létszámellenőrzés után - a börtön felé vettük utunkat.

Tehát a híres váci börtön volt az első nevezetesség, melyet megtekintettünk. Miután szigorú biztonsági intézkedések között bejutottunk az épületbe, egy rokonszenves börtönőr ismertette az intézmény történetét és a jelenlegi helyzetet. Az

idegenvezetés során kipróbálhattuk az állózárkát, valamint megnéztük a régi börtönkápornát és egy igazi cellát is.

Ezután Attila kalauzolt minket a városban. Szemügyre vettük a diadalívet, majd a Duna-parton sétáltunk. (Mivel senki sem hozott fürdőruhát, a strandolást elhalasztottuk.) Rövid pihenő után betértünk a székesegyházba is, ahol birtokba vettük a szentélyorgonát, és rövid könnyűzenei bemutatót tartottunk.

Aztán megnéztük a múziumúzeumot és még egy másik templomot is. A városnézést a híres váci barokk híd megtekintésével zártuk, majd elindultunk a vasútállomás felé. Mivel a kisebbek már fáradtak voltak, ötletes játékokkal szórakoztattuk őket.

A hazafelé-úton nagy tömeg volt a vonaton, de szerencsére találtunk magunknak még helyet. A tervezetthez képest elég későn értünk haza, így az ifjúsági énekkar programja némileg módosult. Azért este még próbáltunk ezután az élményekben gazdag kirándulás után.

Fülöp István

Fénykép nézegetés

November vége felé, amikor már hideg volt ahhoz, hogy kiránduljunk, összejöttünk egy teadélutánra, hogy megnézzük a korábbi kirándulások képeit. Egy szombat délután jó hangulatban minden érdeklődő összegyűlt a plébánián, aki résztvett a kétnapos buszos kiránduláson és olyanok is, akik nem voltak ott.

Kellemes meglepetés volt, hogy mindenki hozott magával valami harapnivalót is a fényképek mellett. Nagyon érdekes volt, hogy a közösen eltöltött időről készült képeket most a modern technika segítségével hittanterem falán kivetítve láthattuk viszont.

Jókat neveltünk a megörökített pillanatokon, és mindent elmeséltünk azoknak, akik nem voltak ott. A későbbi visszajelzések szerint legnagyobb tetszést Miki által összeállított poénos diavetítés aratta, melyben nem csak a műemlékeket örökítette meg. :-)

Mayer Diána

Szent Erzsébet - köszöntő

Egy sötétedő szombat délután idősek és ifjak gyűltek össze a hideg templomban. November 15-én ünnepeltük a szokásos, időseknek szóló Szent Erzsébet napi megemlékezésünket. Templomunkban ez az évek óta ismétlődő rendezvény már hagyománnyá vált. Azért különösen szép ez az ünnepség, mert fiatalok és idősek egy célért jönnek össze, hogy szeretetet és örömet ajándékozzanak egymásnak.

Először Gyula atya rövid előadást tartott a betegek szentségéről és Árpádházi Szent Erzsébetéről, majd az ifjabbak műsorszámai következtek, melyet a Vica állított össze. Elsőként egy, a XIV. században íródott Szent Erzsébet-himnusz hangzott fel, majd Prohászka Ottokár gondolatait elmélkedhettük át. Ezt követte Gárdonyi Géza: *A szamaritánus álma* c. novella, melynek üzenetéből megsejthettük, mi is az az **irgalom**, amit Erzsébet egész életén keresztül gyakorolt. A műsor zárásaként pedig

Vörösmarty Mihály: *A szegény asszony könyve* c. versét hallhattuk. A szövegek között XVIII. századbeli furulyaduók szólaltak meg, alt- és szopránfurulyán.

Az ünnepség ezután a plébánia hittantermében folytatódott, ahol az idősebbek finom süteménnyel kínálgatták egymást, s bennünket is. Szívesen maradtunk volna tovább, de az idő észrevétlenül elszaladt. Azonban abban a tudatban távoztunk, hogy jóízűen és vidáman beszélgető néniket és bácsikat hagyhattunk magunk mögött.

Wágner Szilvia

Riport

Riport Bella Ferencné Erikával

Életünk kisebb, nagyobb „zsványságai” felett sok esetben könnyen szemethunyunk és azt mondjuk: „hiszen mindenki ezt csinálja”. Természetessé vált tehát számtalan elítélendő tettünk, mivel, ha körbenézünk megannyi „cinkosra” találunk. Ám, ha jó szándék vezérel minket, már kevesebb az esélye annak, hogy szűkebb környezetünkben támogatót, példaadót találunk.

Ebben a lelki szürkeségben jelként világítanak mindazok, akiket még nem fertőzött meg korunk egyik legnagyobb betegsége: az önzés és minden erejüket mások szolgálatára használják. Teszik midezt a legnagyobb szeretettel, mert vallják: ez adja a boldogságot!

Egyházközségünkben is fénylenek ilyen „jelek”. Egyikük dacolva a „mai világ” közfelfogásával tizenegy gyermeknek adott életet, akik a külső jegyeken túl többek között az önzetlenséget, az alázatosságot és a nemes egyszerűséget is örökölhették szüleiktől. Fáradhatatlan édesanyjukat Bella Ferencné Erikának hívják...

- *Jelenleg mivel foglalkozik? Mit csinál a világban?*- Úgy érzem, legfőbb feladatomban az, hogy az embereket Isten felé irányítsam és teljesen mindegy, hogy hol. Ott ahová Isten helyez engem.

Kaptam az Istentől egy csodálatos családot, amelyben mindenki lelkileg egy külön várkastély. Nekem őket kell Isten felé irányítani, hiszen kölcsön kaptam ezeket a gyerekeket Tőle. De Ő mindig azt mondja, hogy a vetés a ti feladatotok, nem a termés eredménye.... A legfontosabb dolog az életben a szeretet; hogy amikor bárkivel találkozom szeretettel legyen vele szemben...; hogy a legapróbb

dolgot tegyem, amit éppen akkor tudok csinálni; ha semmi mást csak rámosolygok, vagy megsimogatom. Ezzel is egy picit próbálom megéreztetni vele Isten szeretetét...úgy érzem ez az én feladatomban.

- *Hogyan és mikor került a Béke térre?*

- Akkor, amikor már 4 gyerekünk volt, itt kaptunk lakást. Először egy másfél szobás lakást akartak adni, amiben nem férünk el. (...) Az utolsó választás egy romokban heverő, modern, négyszobás lakás volt, amiből már mindent -szó szerint- kiloptak. Ezt úgy kaptuk meg, hogy ha nem fogadjuk el,

akkor nincs semmi. Így kerültünk ide Albertfalváról.

- *Hogyan tért meg?*

- Olyan családban nőttem fel, ahol már édesanyámék is nagyon vallásosak voltak. Azt a templomot, aminek környékén laktunk az ő családjuk építette. Ők voltak a kántor-tanítók... De igazán talán akkor, amikor bekerültem a Karizmatikus Megújulásba. Ott hallhattam olyan tanúságtételeket, melyekre felfigyeltem és megláthattam, hogy Isten hogyan szól bele az emberek életébe. Ezekből sok erőt merítettem, majd rájöttem, hogy az életben semmi más nincs, mint az Isten követése. Az első az Isten, az Isten, az Isten és utána jön a földi élet...;és teljesen mindegy, mi történik, akármilyen baj van, Ő minden rosszból jót hoz ki.

Bár kétségtelen, sok a probléma; komoly betegségek vannak a családban is, de az Isten biztos ezt is megoldja majd. Nekem az a feladatom, hogy olyan legyen a hitem, mint Ábrahám hite volt, aki 100 évesen is képes volt hinni abban, hogy amit Isten egyszer megígért, azt teljesíti. Olyan rendíthetetlen hite volt, hogy képes lett volna Izsákot, a fiát égő áldozatul adni...ez csodálatos!

- *Milyen sűrűn jár szentmisére?*

- Minden nap

- *Mit lát a plébánia életéből? Részt vesz-e jelenleg a plébánia valamely közösségében vagy programján? (Ha igen: Hogy tetszik a közösség vagy a program, amiben részt vesz?)*

- Eddig mindig - évek óta - csináltam a kenyérkenést a vasárnapi diák mise előtt, de már idővel és fizikailag sem bírom. Kénytelen voltam abbahagyni, bár nagyon fáj a szívem, mert ezzel voltam kapcsolatban az emberekkel.

Jelen pillanatban egy kiscsoportot vezetek. Ez egy imacsoport. Azt

gondolom, hogy az egyházközség csak akkor áll fenn, ha van ima háttér. Ahol nincsenek imádkozók, ott a plébánia elhal. Úgy érzem, hogy nagy felelősségünk mind az itt élőkért, mind a tisztítótűzben szenvedőkért dolgozni, mert ők könyörögnek, hogy segítsünk rajtuk.

- *Mit tenne még hozzá közösségeink életéhez?*

- A lelkemet, de azt megpróbálom beletenni... Amiben tudok, segítek. Mi csináljuk a karácsonyi és húsvéti szeretetotthonban való Isten és emberek közötti kapcsolat segítését; és járok emberekhez, idősekhez és betegekhez, hogy egy kis életet töltsék beléjük.

- *Mivel foglalkozik a hétköznapiakon?*

-A család mellett hol a kórházakba, hol az emberekhez járok. Mindenki azt kéri, hogy csak egy pillanatra menjek oda, hogy elmondhassa, ami történt; csak meghallgassam, mert az embereknek a legnagyobb szüksége a meghallgatásra és a simogatásra van.

- *Mivel foglalkozik a szabadnapokon?*

- Mi az, hogy szabadnap?!

- Mi tartja a Béke téren?- Ide tartozom, ezeket az embereket szeretem, ezen a helyen éltem le életem egy nagy részét. Tudom, itt is ugyan úgy jelen van az Úr Jézus, mint a többi helyen, de itt más, mert ide haza járok, ez az én otthonom.

- Van-e kedvenc tárgya, szertartása, vagy bármi más, ami kezdettől fogva vonzotta a templomhoz, illetve az egyházhoz?- Amikor az Úr Jézusnak elmondom az emberek összes gondját, problémáját, amit odaajándékoztak nekem - és ezzel megpróbálok nekik segíteni -, akkor érzem, hogy ez okozza nekem a legnagyobb örömet. Ez csak az átváltoztatott Úr Jézus előtt lehetséges...

Hajósi Áron

Karácsonyi elmélkedés

A Fiú születése

*„Ez hát a nap, mikor Isten elküldte egy Fiát
hogy szenvedjen értünk és megváltsa bűneink.
Kétezer éve már, hogy a jászolban született
s öt sebe lángol már az örök éjszakában.
Nem hiszek benned Jézus legártatlanabb Bárány.
Bénultan vergődnek képzeletem szárnyain.
Úgy gondolom, hogy nem vagy, és nem is voltál soha,
mégis vágyom a fényt, mit jó híred sugároz.
... Szeretném ha lennél.
Oly mélyre süllyedtünk már véres iszapban,
hogy egy gyengéd jel, egy múló ígéret is könnyen
lángra gyújthatná szabadulásunk reményét.
A táj amiben élek, s a nép melyet szeretek
mind rólad beszél némán összezárt ajakkal.
Egyazon sors kegyetlen láncait csörgetjük mind.
Egyazon álm vizén hajózunk szüntelen.
Ó Jézusom, ki nem vagy és nem is voltál soha
feléd sodornak a bánat kék hullámai.*

*Kassák Lajos: Karácsonyi meditáció c. versét olvasva felsóhajtottam:
Istenem! Miért e kétely? Nemcsak a költőben. Pedig Jézus eljött. Amikor
elvétezt a fejedelmi pálca Júdától, beteljesedett a sok jövendölés kezdete a kis
Istállógyereken. Később pedig a többi jövendölés teljesedett rajta. Jézus
letagadhatatlan történelem. Óriássá nőtt a kétezer év alatt. Érdemes arra is
felfigyelni, hogy minden emberi vágy, amely kiutat sürget a millió testi-lelki
nyomorból: Jézusnál választ és kiutat talál.*

*Miért hát, hogy oly sokan kihagyják áldott személyét? Miért alacsonyodik
le az egyik legszentebb isteni ünnep, a Karácsony beigli evésre, ideges, kapkodó,
lélek nélküli ajándékozásra. Miért lesz a kezdetben még szépen induló
vallásosságból éjféle misés jámborkodás, netán ott könnyezés, mikor felhangzik
a Stille Nacht vagy az O Tannenbaum? Pedig mindenki előbb-utóbb vergődve
vágyódik a fény után, mit jó híre sugároz, amint ezt fent idézett költőnk is
megéneкли.*

*Mikor lenne jó ez a Jézus? Mikor döntene mellette a sokaság? Ha könnyű
pénzszerzést, szabad szerelmet hirdetni, meg szenvedésmentességet?*

*Ezektől óv, mert hosszú távon mély romlás előidézői. Az nem elég, hogy
nagyon szeret, segít vinni a keresztet, meghalt és feltámadt értünk, örök élet felé
mutat utat? Egy 20 év körüli fiú valamelyik kórházban a minap nem túl*

barátságosan megrendelte tőlem, a paptól igényét: hozzon ide pénzt, nőt, meg misebort. Sajnos ez igen sok ember igénye Istentől, Jézustól, paptól.

Ó eltorzult Karácsony-eszmény. Szegény magyar nemzet, vergődő családok, szánalmasan kisigényű emberkék? Vajon mi lesz ez a szent éjszaka? Vegyétek már észre végre az ünnep Gazdáját, aki a legboldogítóbb ajándék lenne, ha ott lehetne köztetek, bennetek.

Mi kellene ahhoz, hogy a Karácsony lényege visszatérjen a fényes karácsonyfák és ünneplések villágába? Szűz Máriát hívom meg. Rónay György Betlehem c. versrészlete elmondja ezt nekünk. Miután mindenhol kiutasították már őket, József már fáradt volt.

*A te szíved még mindig várt valamit.
Egy részt az örök rendelésen,
amelyen a szeretet kionsonhat.
Betlehem bezárkózott,
szíve kővé keményedett...
Józsefnek fájt a lába és baktatott
az érthetetlen éjszakában.
Az istálló felé.
Te már tudtad, hogy nincs segítség.
Az emberek bezárták szívüket.
A Szeretet hiába könyörög, nem talál rajta részt.*

Mária mégis odaadja e szívtelen világnak a Megváltót: „Fájdalmak emberét hozod világra nyomban, fájdalmak anyja vagy. Fájás nélkül szülő, amint a nyirkos szalmára lerogytál, s öled végtelen távolából meghallottad a koldus újszülött didergő zokogását.” Drága magyar családok és vergődő szenvedők! **Engedjétek már be Őt!**

Tiértetek jött. Megváltani jött!

Dr. Kerényi Lajos atya

*Kegyelemteljes Karácsonyi Ünnepeket
és Boldog Új Évet kívánunk!*

Várjuk észrevételeiket és javaslataikat:

<http://beketer.isCool.net>

e-mail: trebaci@freemail.hu

telefon: 06305544961 vagy esténként 4053689

levélben: Mayer Diána 1161 Budapest, Baross utca 55.